

ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

БЕЗПЛАТНИ ПРИТУРКИ: „Духовна култура“, списание за религия, изкуство и наука, и „Книжици за деца“.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: 1) За учители и ученици: за година 100 лева, платими на два пжти (абонаментът е само годишен); 2) За всички останали абонати (църковни учреждения, свещеници, частни лица и пр.): за година 120 лева (платими на два пжти); за 6 месеца 70 лева (платими на един пжт); за 3 месеца 40 лева (сжщо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата): 350 лева (за Турция 3 турски лири, а за Америка 2 долари). Всичко, което се отнася до „Църковенъ Вестникъ“ и притурките, да се

адресира до Редакцията (Синодална Палата); непомѣстени ръкописи за седмичното издание не се повръщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Администрацията. Обявлени я, само предплатени, се печататъ на последнитѣ страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подписъ и за всѣка останала дума по 2 лева. Официалнитѣ обявления на църковнитѣ учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агентитѣ; последнитѣ получаватъ 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Сплотяване около народната Църква. — Хр. П-въ.
2. Кокичето въ Двореца. — Димитъръ Розалинъ.
3. Де сж агентитѣ на безбожието. — Георги П. Малчевъ.
4. Всенародната радостъ.
5. Болшевишката педагогика. — Б. п. Стоименовъ.
6. За комунистическата опасностъ. — В. К.
7. Рождественска противорелигиозна пропаганда въ С. С. С. Р. — Григоръ Преславски.
8. Бележки и отзиви.
9. Седмиченъ прегледъ на събитията.
10. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.

Сплотяване около народната Църква.

Рождението на българската княгиня, първото свидно дете на Тѣхни Величества Царя и Царицата, предизвика голѣма радостъ у всички и навсѣкжде — дори до най-последната колиба въ България. Самото свето Кръщение пѣкъ, чрезъ което миналата недѣля новородената царкиня се присъедини къмъ православната вѣра и стана членъ на народната Църква, прави тая радостъ още по-голѣма, по-искрена и неописуема, защото чрезъ туй кръщение ставатъ още по-яки и по-трайни самитѣ връзки между българския народъ и любимата българска царска Династия. А особено тѣсни, близко-роднински и неразривни прави тия връзки обстоятелството, че новородената българска княгиня, въ светото Кръщение наречена Мария Луиза, я прие отъ светата купель като кръстникъ цѣлиятъ български народъ въ лицето на председателя на Народното събрание. Чрезъ туй царската дъщеря, и по гражданската и по църковната конституция, става любимо дете на България, най-тѣсно се сродява и слива съ българския народъ.

Туй нѣщо ясно е подчерталъ и министъръ председателтъ г. Мушановъ въ приветствената си речъ при кръщението. „Първородното дете на бъл-

гарския Царъ — казалъ той — приема светото Кръщение при възприемникъ председателя на Народното събрание, върховенъ изразителъ на народната воля. Религиозното единение на българския народъ и българската царска Династия, тѣй тържествено възвестено отъ нашия основенъ законъ — Конституцията, постига своето практическо приложение. Неразривнитѣ връзки между народа и любимата му Династия, тѣй щастливо установени, още повече се утвърдяватъ за щастие и блѣскаво бждеще на Родината ни“.

Сжщото религиозно единение подчерталъ въ своя отговоръ на приветствията и Негово Величество Царътъ. „Много се радвамъ, — казалъ нашиятъ Царъ, — че днесъ съ кръщението на първородната ми дъщеря се закрепилъ още повече единението между всички ни“. Ала Негово Величество не се ограничилъ само съ туй подчертаване. Той пояснилъ, откъде тия връзки, които тѣй тѣсно обединяватъ народъ и династия, получаватъ своята сила и трайностъ. Православната вѣра, родната Православна Църква — споредъ думитѣ на Царя — сж изворътъ, отъ който взиматъ началото си тия връзки и откъдето произтичатъ всички блага за народа. Поради туй, за да бждатъ тѣ по-ефикасни и неразривни, всички трѣбва да пазимъ своята православна вѣра като очитѣ си, да милѣемъ за светата родна майка-Църква и по-силно да се сплотимъ около нея. „Нека този символъ — казалъ Негово Величество — ни сплоти още по-силно около народната ни Църква, на която дължимъ въ миналото свободата си, чрезъ която само ще запазимъ тая свобода и въ бждеще и съ чиято благословия ще изградимъ величието на България“.

Твърде отраднo е въ днешното изключително време, време на отрицание, маловѣрие и морална безпжтица, да се чуватъ отъ най-високото мѣсто у насъ такива знаменателни думи, такава вѣрна преценка на значението и силата на народната Църква. Това, което констатирва нашиятъ мждъръ Царъ и преданъ синъ на светата ни Църква, а именно, че величието на България можемъ да изградимъ само съ благословията на тая Църква, е единъ неопровержимъ фактъ, всѣки день потвърждаванъ отъ нашата история; това е една свещена истина, за съжаление, на малцина известна. Действително, твърде малцина у насъ

знаятъ, каква велика роля е играла Българската Църква въ сждбинитѣ на нашия народъ. Малцина знаятъ, че българскиятъ народъ всичко дължи на своята Църква, понеже тя го е родила и откърмила, при изпитания пазѣла и утешавала, спасявала и издигала, възвеличавала и прославяла. „Между църквитѣ въ свѣта — писа недавна единъ отъ нашитѣ иерарси — едва ли има друга църква, тъй непосредствено и живо споена съ цѣлото битие на народа, съ неговитѣ сждбини, както е Българската Църква. Въ светилището на тая Църква се зароди и закрепна свѣтлото начало на славянската писменостъ, култура и цивилизация — духовниятъ даръ, който българскиятъ народъ внесе въ съкровищницата на племето си. Подобно на ангелъ хранителъ, тази Църква запази презъ вѣковетѣ своя изпитванъ въ кръвь и бури народъ, за да подтвърди, сякашъ, за излишенъ пжтъ великата истина, че — *народитѣ и тѣхнитѣ държави сж живи, докато сж живи църквитѣ имъ*. Имало е моменти въ историята на българския народъ, когато всѣка свѣтлина загаснувала, потъмнявалъ дори и огньтъ на националното и личното съзнание. Но единъ огнь, една свѣтлина не е загаснувала въ тая история — това била *неугасимата лампада на Българската Църква*“.

Отъ тая важна истина за значението на Българската Църква и за повелителната нужда отъ религиозно единение и по-силно сплотяване около Църквата трѣбва дълбоко да се проникнатъ всички наши държавници и общественици, всички народни фактори и ръководители. Особено трѣбва да се проникнатъ отъ нея заблуденитѣ водачи на Българския учителски съюзъ, които, следъ като заграбиха роденото и отгледано въ недрата на Църквата училище, постепенно го откъснаха отъ нея, изтеглиха го отъ нейната благодатна атмосфера, отдѣлиха го отъ родната му почва и го поставиха подъ влиянието на вѣтроветѣ отъ западъ. Тѣзи именно нещастни водачи, живѣещи днесъ съ окарикатурени чужди идеали и съ изпразнени отъ съдържание души, вмѣсто да благоговѣятъ предъ своята родна майка-Църква, която се е саможертвувала за българина и му е дала всичко, съ едно необяснимо презрение се отнасятъ къмъ нея и нейнитѣ служители, не пропускатъ случай да я осмиватъ и хулятъ, като я наричатъ „безподобна рутина и закостенялость“, която носѣла „мрака на вѣковетѣ“, разпространявала „ругатни противъ чистата наука“ и говорѣла „диви приказки за спасение на душата въ рая“, като ѝ приписватъ и още много други чудовищни работи.

Какво ни свидетелствува за Църквата родната история отъ всички епохи, какво ни говори и днешната действителностъ — а какво пишатъ въ голѣмото си заслѣпление ония, въ ржцетѣ на които ние сме имали нещастieto да повѣримъ децата си! Мракъ носѣла свѣтлината, която и презъ най-мрачнитѣ вѣкове не е изгаснувала! И пишатъ тия заблудени водачи нелепости за Църквата — за тоя великъ и светъ институтъ, съ името на който всѣки българинъ трѣбва да се гордѣе и който всѣки трѣбва да възпѣва и хвали, защото нему дължи всичко — и свобода, и животъ, и благоденствие!

Колко навременни и колко ценни сж въ такъвъ случай мждритѣ думи на Негово Величество за религиозно единение и сплотяване! Затова именно всички, които по неведение или недоразу-

мение стоятъ далече отъ вѣра и църква, но искрено милѣятъ за величието на България, трѣбва непременно съ признателностъ да се вслушатъ въ тия знаменателни думи и съ готовностъ да се отзоватъ на Царевия зовъ за по-силно сплотяване около народната Църква.

Хр. П-въ.

Кокичето въ Двореца.

Топове вестятъ: въ Палата
Царски се роди Княгиня.
Мълниеносно новината
Между всички ни премина.

Изподъ плътната завивка
На туй време снѣговито
Блѣсна съ хубава усмивка
Туй кокиченце честито.

Катъ предвестникъ милъ на златна,
Китна пролѣтъ въвъ духа ни,
То е изворъ най-богатъ на
Радоститѣ непрестанни.

Подъ туй слънце царъ Бориса,
Съсъ луната Йоанна,
То ще крепне и разнися
Доброта благоуханна.

И катъ на Мария Луйза
Или на Елеонора
Името му ще се чуй за
Слава между всички хора.

То съ духа на любовта, що
Смисълъ на живота дава,
Най-велико и блѣстящо
Края нашъ ще озарява.

Тръгнали по пжтя светъ на
Правда, истина и честностъ,
Тукъ градина най-приветна
Ще да стане всѣка мѣстностъ.

О кокиче! — Драгъ веститель
На животъ, на пролѣтъ златна —
Ти си славниятъ носителъ
На сждба най-благодатна:

Ти показвашъ, че звездата
Що грѣя презъ вѣковетѣ,
Не ще секне надъ земята
На България да свѣти!

София, 13. I. 1933 г. Димитъръ Розалинъ.

Де сж агентитѣ на безбожието.

Въ № 4-я н. г. на списанието *Философски прегледъ* е обнародвана статия отъ г-нъ Иванъ Кинкелъ подъ заглавие: „*Философията на човѣшката душа въ психоаналитично освѣтление*“.

Поради своитѣ атеистични аспирации и псевдонаучни аргументации, тая статия трѣбваше веднага да бжде разкритикувана отъ ония наши учени, които държатъ за религията и щадятъ достоинството на самата наука. Понеже досега не се появи никакво опро-

вержение на твърденията въ предметната обезвърваща статия, счехоме за нужно ние сами да обърнемъ вниманието, комуто се следва, върху нея.

За да не бждемъ обвинени въ голословие, нека прочетемъ какво самъ авторътъ твърди и какъ го аргументира.

Безъ всъка мотивировка, той почва статията си направо съ апломбното заявление:

„Четири велики открития на науката сж нанесли съкрушителен ударъ на идеализма, съ който човѣкъ отъ вѣкове се е мамилъ“ (к. н.).

И така, свършено е съ идеализма — науката го е осмъртила и е възвела на трона материализма — атеизма.

Какво дръзновение!

Изглежда, че, въ страстното си желание на всъка цена да изкара човѣшкия родъ и себе си отъ маймунски произходъ, — авторътъ така се е захласналъ, че не е подозрѣлъ противоречието, въ което изпада спрѣмо науката, когато почва да се аргументира.

Така, напр., на първо мѣсто той посочва *като съкрушително за идеализма откритието на Коперника*, че земята не е центъръ на свѣта, около който всички се върти, а наопаки, тя се оказва малка планета, движеща се наредъ съ други много по-големи планети около слънцето, и че обиталището на човѣка съвсемъ не е господарь и центъръ на битието, както той дълго време си е въобразявалъ.

Откритието, безспорно, е истинско научно утвърдено, всеобщо признато; обаче, питаме г-нъ Ив. Кинкелъ: *съ какво това откритие е нанесло съкрушителен ударъ на идеализма?* — Може ли той научно да потвърди, че идеализмътъ не се мѣри съ това откритие? — Ами че нали самитѣ откриватели въ тая област, отъ Коперника до днесъ, сж се проявили като идеалисти и повечето отъ тѣхъ сж изповѣдвали изрично вѣрата си въ Бога?

Не се съмняваме, че авторътъ познава такива изповѣди, и затова считаме за излишно да ги цитираме.

Освенъ това, отъ где на къде авторътъ вади заключение отъ това откритие, че човѣчеството се е мамило съ идеализма си?

Въ правото сме да чакаме обяснение по тоя пунктъ и тогава да се доизкажемъ.

На второ мѣсто авторътъ ни посочва, като съкрушително за идеализма, и *„откритието на Дарвина и последвалитѣ научни истини на биологията“*, които ужъ доказвали, че „човѣкътъ не е отъ особенъ висшъ произходъ, но че и той произлиза отъ животното царство, че и неговиятъ животъ и развитие сж подчинени на сжщитѣ закони, които управляватъ и животното“.

И въ тоя случай ние питаме: може ли г-нъ Ив. Кинкелъ да заяви съ професорската си честъ, че твърденията му сж научно обосновани, че науката се е установила вече окончателно върху тѣхъ?

„Да“ или „не“.

И когато ни се отговори така недвумислено, ще вземемъ повторно думата за обяснение.

Третото и четвъртото откритие, които авторътъ ни посочва сжщо така като съкрушителни за идеализма, се заключаватъ въ *психоаналитичнитѣ* изследвания на Фройда и неговитѣ съмишленици „за биологичнитѣ основания на цѣлата човѣшка психика“, съ което се отхвърляла душата *„като особна духовна сила, като отражение на метафизична сжщина“* и по тоя начинъ бива *„разбита и последната илюзия“* (на идеализма н. б.).

Нѣмаме претенция да познаваме основно Фройдовитѣ и подобнитѣ тѣмъ изследвания, обаче, едно ни е известно

съ положителностъ, че тая теория още е въ пеленитѣ си, намира се въ процеса на своето развитие, не е нѣкоя завършена система, не е научно утвърдена още дори въ своитѣ основни положения, нѣщо, което проличава въ самото изложение на статията. Всѣки ще се съгласи при тая констатация, че откритията на Фройда не могатъ да се считатъ още като сигурни показатели на истината, за да правимъ научни изводи отъ тѣхъ за реалността или не на душата, като особна духовна сжщина. И толкова по-неоснователно и прибрзано е това, предвидъ на обстоятелството, гдето, споредъ собственото изявление на г-нъ Ив. Кинкелъ, Фройдъ и школата му се основавали на Дарвиновата теория и на биолозитѣ съ сжщитѣ схващания, чиито изследвания *тая школа продължила въ областта на душевния животъ на човѣка* (стр. 32).

Въ заключение на основната си мисль, г-нъ Ив. Кинкелъ декларира на всеуслушание:

„Дарвиновото учение успѣ да докаже физиологично-биологичния произходъ на човѣка отъ животното царство и съ това превърна старото схващане за свѣрхестественното потекло на човѣка въ легенда. Фройдъ откри и посочи подробно произхода на човѣшката психика, дори въ най-висшитѣ ѳ прояви и стремежи — *отъ примитивни животински нагоки* (к. н.), и съ това падна старото понятие за автономията на „Духа“ и специално това за свѣрхестественния метафизиченъ произходъ на воѣта на човѣшкия разумъ, на етическитѣ, естетически и разни други ужъ чисто духовно-идейни емоции и стремежи на човѣка“.

Виждате, че авторътъ не прави предположения, не говори за възможности, не внушава очаквания, а говори съ такава категоричностъ, като че ли твърденията му сж факти неоспорими и не търпятъ никакво възражение. Това е особно характерното въ статията му и затова заслужава тя особното внимание въ днешно време.

Ако това бѣ писано отъ обикновенъ мислителъ дилетантъ по материята, още можеше да не му се обръща внимание, като на невежъ по въпроситѣ и безопасенъ поради неавторитетността му.

Ако това бѣ изявено въ комунистически органъ щѣхме да кажемъ: „оставете ги — това си е тѣхния шаблоненъ маниеръ — знае се, че тѣ сж безбожници — това е стара пѣсенъ на новъ гласъ“.

Обаче, когато това е декларация на единъ професоръ, помѣстена въ най-сериозното ни научно списание — о! тогава въпросътъ добива съвсемъ другъ характеръ.

Въ тоя случай съблазнѣта е силна, почти непреодолима, поради авторитетността на пропагандатора професоръ, като разкриващъ ужъ научното становище и още като въведенъ въ светилището на науката отъ самата държава, облѣченъ съ довѣрието ѳ, следователно, трѣбва да му се вѣрва.

Обществото, духовенството, Църквата, ревнителитѣ за религията сж зашемедени отъ успѣха и резултатитѣ на безбожието и подъ дърво и камѣкъ търсятъ агентитѣ му. Спиратъ се на комуниститѣ и казватъ: ето где е било гнѣздото на дявола — дрѣжете ги! Голѣмо недоглеждство. Комуниститѣ сж само ученици-агенти на ония безбожници, монисти, материалисти, които сж свили гнѣздо въ нашитѣ учебни заведения като учители и професори, които ежегодно излупватъ цѣли ята безбожничета, които разнасятъ навсѣкжде обезвърването не само съ думи и перо, но главно съ дѣло, съ живота си.

Ето защо, всъка борба противъ атеизма, материализма, комунизма, която не вѣсѣгне гнѣздото, въ което

се отглеждат агентитѣ имъ—ше бжде безрезултатна.

Не единъ пътъ въ печата ни се изнесе, че главнитѣ виновници за комунизирането и обезвѣряването на училищната младежъ, та дори и на самия народъ чрезъ нея, сж бившитѣ учители, професори, и министри, като покойнитѣ Драгомановъ, Шишмановъ и цѣлятъ социалистически учителски съюзъ.

При все това, търпятъ се и днесъ още у насъ такива професори, учители и съюзи, даже министри, като че ли напукъ на горчивия опитъ отъ миналото.

Не мислете, че само Ив. Кинкелъ е отъ тоя сортъ професори. Не. Той има свои съмишленици въ храма на науката, които сѣятъ между студентството безбожие и бездушие. На времето си професоръ Консуловъ достойно биде изобличенъ отъ Ст. Михайловски.

Ще остане ли Ив. Кинкелъ неопроверганъ?

Господа вѣрующи професори, общественици, духовници и управници, не си затваряйте очитѣ предъ злото, не пасувайте срещу предизвикателството, опълчете се съ всичката енергия на душата си срещу атеи-

стичната пропаганда на всѣки професоръ, съюзъ, учител и министъръ, защото тѣхната пропаганда е най-опасната.

Ако ли не — то престанете да парадирате и се залъгвате съ формални похвати за „християнизирането“ на младежъта, за „оживѣването“ на народното религиозно чувство, за укрепването на народната вѣра за „накичането народната душа съ добродетели“ и т. н.

Трѣбва да се удари безвѣрието въ самитѣ му корени — всичко друго е самоизмама и мирише на лицемерие — на Пилатовъ лигень, за да отгърсимъ отъ себе си отговорността за злитѣ последици отъ нашитѣ полумѣрки.

Где сж пазачитѣ, где сж овчаритѣ на народа? Какво чакатъ оцѣ?

Да вѣрваме ли, че паството е останало безъ добри пастири, че народътъ ни се е лишилъ отъ вдъхновени религиозни волачи?

„Боже! Пази България!“

Георги П. Малчевъ.

Всенародната радостъ.

Раждането на княгиня Мария Луиза.

Многоочакваното радостно събитие въ Българския Царски Дворъ най-после се осъществи.

На 13 г. м., въ 9 часа и 45 минути сутринта, въ Двореца София, Нейно Величество Царица Иоанна се освободи благополучно и роди отроче отъ женски полъ—българска княгиня.

Още въ 7¹/₂ часа е билъ предупреденъ за приближаващото се събитие министъръ-председателтъ и управляващъ министерството на Правосъдието г. Н. Мушановъ, за да бжде готовъ за второто му повикване. И, наистина, въ 9¹/₂ часа му се съобщава да трѣгне за Двореца, дето той пристига въ 9 часа и 40 минути.

Точно въ 10¹/₂ часа надъ града се разнесоха 21 тържествени топовни гърмежи. За единъ мигъ улицитѣ почернѣха отъ народъ, който тичаше къмъ Двореца. Чиновници наизлизаха отъ учрежденията, търговци и занаятчии—отъ магазинитѣ и работилницитѣ си. Улицитѣ около Двореца гъмжеха отъ многохиляденъ народъ, който непрекъснато викаше „ура“ и пѣеше „Шуми Марица“. Подъ напъна на тълпата, полицейскиятъ кордонъ предъ северната и южната врати бѣ скъсанъ, и народътъ навлѣзе въ двора на Двореца. И тукъ, подъ балкона, започна отново едно неудържимо и нескончаемо „ура“ и „Шуми Марица“. Точно въ 11¹/₂ часа вратата на балкона се отвори и се появи стройната и засмѣна фигура на Н. В. Царя, който бѣ посрѣщнатъ съ мощно, продължително „ура“ и „Шуми Марица“. Следъ стихване на овациитѣ Негово Величество съ силенъ гласъ, трогнатъ и развълнуванъ, произнесе следната речъ:

„Драги мои съграждани!

Отъ все сърдце изказвамъ благодарностъ отъ Мое име и отъ името на жена Ми.

Не намирамъ думи да изкажа чувствата, които Ме вълнуватъ, освенъ, като българинъ, да кажа: Благодаря, Благодаря, Благодаря!

Да живѣе българскиятъ народъ!

Да живѣе България!

Да пребжде нейната звезда въ вѣковетъ!

— Ура!“

Царската речъ четири пѣти бѣ прекъсвана, а

последнитѣ думи на Царя бѣха изпроводени съ нескончаемо „ура“... До късно следъ обедъ минаваха учащитѣ се, юнацитѣ и хиляденъ народъ. Въ Дворцовия паркъ и на плъщада „Александъръ I“ се извиха кръшни народни хора.

Къмъ обедъ сжщия день въ Дворцовия парклисъ бѣ отслуженъ благодарственъ молебенъ, на който присѣдствуваха членоветѣ на царската свита и цѣлятъ дворцовъ персоналъ.

Веднага следъ раждането, министъръ-председателтъ г. Н. Мушановъ, сжщиятъ и като управляващъ министерството на Правосъдието, е съставилъ Актъ за раждането на младата княгиня, който бива подписанъ отъ него, а като свидетели го подписватъ флигель-адютантътъ г. полковникъ Пановъ и г. Драндаръ, началникъ на царската канцелария.

Народното събрание и радостното събитие.

Въ залата присѣдствуватъ всички депутати, съ изключение на широкитѣ социалисти и комунисти. *Министъръ-председателтъ* се обърна къмъ депутатитѣ съ следната речъ:

„Господа народни представители! Съ голѣма радостъ имамъ честта да съобща на народното представителство, че днесъ, въ 9 часа и 45 минути, въ Двореца въ София, Нейно Величество Царица Иоанна се освободи отъ бременностъ и роди отроче отъ женски полъ. Нейно Величество Царицата, както и малката Княгиня, сж въ отлично здраве.

По случай това щастливо събитие за Царския домъ и българския народъ, извиквамъ: Да живѣе Негово Величество Царъ Борисъ III, Нейно Величество Царица Иоанна и Нейно Царско Височество малката княгиня! (Всички народни представители сгаватъ на крака. Продължително ржчоплъскатъ и викатъ „ура“).

По тоя случай Негово Величество Царьтъ отправи къмъ българския народъ следната прокламация:

„Прокламация къмъ нашия възлюбенъ народъ.

„Днесъ, 13 януарий 1933 год., 9 ч. 45 м., въ Нашия Дворецъ въ София, Нейно Величество Царица Иоанна, Княгиня Савойска, Наша августѣйша Съпруга, съ

Божията помощ благополучно се освободи и роди отороче отъ женски полъ, една българска княгиня.

Като обявяваме на Нашия възлюбленъ народъ това щастливо за Нашия домъ събитие, призоваваме нашитъ съотечественици да възнесатъ заедно съ насъ топли молитви къмъ Всевишния да пази и закриля нашата дъщеря и да ѝ дава здраве и щастие и Я дари съ добродетели, съ които да краси царския домъ и Отечеството.

Издаденъ отъ нашия дворецъ въ София на 13 януарий 1933 година.

На първообраза съ собствената на Негово Величество ржка (п.) БОРИСЪ III.*

Прокламацията е подписана отъ осемтѣ министри.

Следъ министъръ-председателя, председателъ на Народното събрание г. Ал. Малиновъ произнесе следната речъ:

„Г. г. народни представители! Днесъ е единъ голѣмъ и щастливъ день въ живота на царствената ни двойка. Отъ прочетения отъ г. министъръ-председателя манифестъ, всички виждаме, че царствената двойка си има първа рожба. Нека кажемъ на Тѣхни Величества, че ние сърдечно сподѣляме родителската имъ радостъ. Нека бжде щастлива първородната наша Българска Княгиня. Нека пожелаемъ тя да отрасне, да стане една добра българка, обичаща своята родина и почитаща своитѣ Августѣйши родители.

Позволете ми да се смѣтамъ оторизиранъ отъ васъ тия думи, що чухте преди малко отъ мене, да ги предамъ и отъ ваше име на Тѣхни Величества (Продължителни ржкоплѣскания отъ всички страни).

Да живѣе Царътъ, да живѣе Царицата, да живѣе новородената Княгиня!“ (Ржкоплѣскания отъ всички страни и викове „Ура!“)

Молебени.

Веднага, следъ узнаване радостното събитие, Негово Високопреосвещенство св. Бидинския митрополитъ г. *Неофитъ*, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, е отправилъ до Епархийскитѣ началства въ Царството следната телеграма, съ която, като имъ съобщава, че Всеблагиятъ Богъ е благословилъ любимото Царско семейство съ първородна дъщеря, наредилъ е да се отслужатъ на 14 т. м. въ всички църкви благодарствени молебени за здравето на Тѣхни Величества Царя и Царицата и новородената княгиня:

„Всеблагиятъ Богъ благослови любимото българско Царско семейство съ първородна дъщеря. По-случай на това щастливо събитие, наредете утре (14 януарий) подиръ божествената служба да се извърши благодарственъ и за здравето на Царското семейство молебенъ. Името на новородената Княгиня ще узнаете отъ Окръжния управителъ. 160.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:
† *Видинский Неофитъ*“.

На 14 януарий т. г. столицата имаше напълно празниченъ видъ. По държавнитѣ учреждения и частни домове гордо се развѣваше националниятъ флагъ. Движението изъ града бѣ много оживено, особено въ централната частъ, около Двореца, храма-паметникъ „Св. Александъръ Невски“, бул. „Царъ Освободителъ“ и Народното събрание.

Въ храма-паметникъ „Св. Алаксандъръ Невски“ бѣ отслужена св. Василиева литургия отъ Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, въ съслужение съ Тѣхни Високи Пре-

подобия архимандрититѣ Исифъ и Кирилъ и много свещеници и дякони.

Точно въ 11¹/₂ часа сутр. въ сщия храмъ бѣ извършенъ благодарственъ молебенъ отъ Високопреосвещенъ Стефана, въ съслужение съ Тѣхни Високи Преподобия архимандрититѣ Исифъ и Кирилъ, 16 свещеници и 2 дякони. Присѣтствуваха Негово Величество Царътъ, Негово Царско Височество князь Кирилъ, военнитѣ и гражданскитѣ имъ свити, всички г. г. министри, начело съ м-ръ-председателя г. Н. Мушановъ, бюрото на Народното събрание, начело съ председателя г. Ал. Малиновъ, дипломатическото тѣло, военнитѣ аташета, кмета г. Начевъ, народнитѣ представители, генералитета, офицери, бивши министри, общественици, официални лица и хиляденъ народъ. Следъ молебена Негово Величество бѣ прѣвъ поздравенъ съ щастливото раждане на княгинята отъ Високопреосвещенни Стефана, а следъ това и отъ официалнитѣ лица. На излизане отъ храма Негово Величество бѣ буйно акламиранъ отъ многохилядниятъ народъ, който буквално бѣ изпълнилъ голѣмия площадъ около църквата. Радостниятъ и ликуващъ народъ следъ това направи една шумна и величествена манифестация, мина презъ Двореца, дето все тѣй искрено и сърдечно акламира своя любимъ Царъ. Къмъ 12¹/₂ часа Негово Величество се яви на балкона, посрѣщанъ съ мощно „ура“ и „Шуми Марица“. Тукъ Негово Величество произнесе следната кратка речъ:

„Още веднажъ отъ все сърдце благодаря отъ името на Царицата и отъ Мое име за вашитѣ скжпи чувства на преданостъ.

„Да живѣе България!“

Друго, по-мощно „ура“ изпрати последнитѣ думи на обичния Царъ. До 1¹/₂ часа сл. обедъ народътъ въ стройни редици минаваше презъ Двореца, акламирайки непринудено своя доблестенъ и любимъ владетель.

Кръщението на княгинята.

На 15 т. м., въ недѣля, въ Дворцовия параклисъ въ София, се извърши кръщението по православенъ обрядъ на първата православна княгиня на третото Българско Царство. По старъ народенъ обичай, тя бѣ кръстена на името на августѣйшата покойна майка на Н. В. Царя — Мария Луиза. Кръщението се извърши отъ Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, при възприемничеството на председателя на Народното събрание г. Ал. Малиновъ.

Следъ кръщението се издаде следното официално комюнике:

„Днесъ, недѣля, 15 януарий, 10 часа, въ дворцовия параклисъ „св. св. Апостоли Петъръ и Павелъ“, при скромна домашна обстановка, се извърши въ присѣтствието на Негово Величество Царя Светото Кръщение и миропомазането на новородената Българска Княгиня, на която се даде името Мария-Луиза.

Обрядътъ се извърши отъ Високопреосвещенъ Софийския митрополитъ г. г. Стефанъ, въ съслужение съ протопрезвитеръ професоръ д-ръ Стефанъ Цанковъ и свещеника на дворцовия параклисъ протоиерей Рафанлъ Алексиевъ, при възприемникъ г. Александъръ Малиновъ, въ качеството му на председателъ на Народното събрание.

На обряда присѣтствуваха: Председателътъ на министерския съветъ, министъръ на външитѣ работи и изповѣданията и управляващъ министерството на право-

сждието г. Н. Мушановъ, министритѣ: на вътрешнитѣ работи г. д-ръ Ал. Гиргиновъ, на войната г. генералъ Ал. Кисювъ, на търговията и управляващъ министерството на просвѣтата г. Гичевъ, на земледѣлието и държавнитѣ имоти г. К. Муравиевъ, на благоустройството г. В. Димовъ, на желѣзницитѣ г. Ст. Костурковъ; бившитѣ министри председатели: г. Ал. Цанковъ, г. Ст. Даневъ, подписалиятъ акта на бракосъчетанието на Тѣхни Величества бившиятъ председателъ на Народното събрание г. Найденовъ—всички съ госпожитѣ; председателътъ на Върховния касационенъ сждъ, началникъ щаба на армията г. генералъ Бакърджиевъ, началникътъ на гарнизона г. генералъ Соларовъ, председателътъ на Софийската седмочленна комисия г. Б. Начевъ, г-жа Екатерина Каравелова, бившитѣ генералъ-адютанти и флигель-адютанти на Н. В. Царя, генералитѣ о. з. Марковъ, Тодоровъ, Христовъ, полковникъ Калфовъ, бившиятъ началникъ на канцеларията г. Добровичъ, както и бивши и настоящи членове на свитата на Негово Величество Царя.

Отъ поканенитѣ не присѣтствуваха, поради отсъствие отъ София, министрътъ на финанситѣ г. Ст. Стефановъ, подпредседателитѣ на Народното събрание г. г. Захариевъ и Шоповъ, бившиятъ министръ-председателъ г. Ан. Лячевъ и бившиятъ министръ на правосъдието г. К. Милановъ.

При свършване службата Негово Високопреосвещенство каза следнитѣ думи:

„Светата Българска Църква възнася согубо своитѣ горещи молитви къмъ Царя на Царетѣ, за да благослови крепката Му десница въ благодать и сила първата Княгиня на Царя на Българитѣ и да дарува чрезъ нея на Августѣйшитѣ И Родители, Отечеството и Народа радостта на достигнатитѣ чаяния и идеали, за да видимъ въ бѣлзко време българската душа и земя просвѣтени и благоденствуващи“.

Следъ това министръ-председателътъ каза:

„Днесъ се извърши бележитъ обрядъ за Българската Династия и Българския народъ. Първородното дете на Българския Царъ приема Светото Кръщение при възприемникъ председателя на Народното събрание, върховнъ изразителъ на народната воля. Религиозното единение на Българския народъ и Българската Царска Династия, тѣй тържествено възвестено отъ нашия основенъ законъ Конституцията, постига своето практическо приложение. Неразривнитѣ връзки между народа и любимата му Династия, тѣй щастливо установени, още повече се утвърдяватъ за щастие и бѣлзкаво бждеще на Родината ни.“

Нека Всевишитѣ закриля младата ни княгиня Мария-Луиза и Й дарува добродетелитѣ на майката на Августѣйшия Й баща, името на която носи и обичѣта и споменитѣ отъ която сж заседали дълбоко въ сърцата на българския народъ.

Да е жива, крепне и щастливо се развива младата княгиня Мария-Луиза за радостъ на Родителитѣ си и на Отечеството.

Да е честита на Царя и Царицата“.

Кръстникътъ г-нъ Ал. Малиновъ произнесе следнитѣ нѣколко думи:

„Ваше Величество,

На мене, като председателъ на Народното събрание, се падна високата честъ да бжда възприемникъ на новородената Българска Княгиня Мария-Луиза. Твърде щастливъ, отъ душа й пожелавамъ да бжде и Тя щастлива и цѣлѣ жи-

вотъ да Я съпровожда тѣй скѣпата за всички ни народна обичъ. А на Августѣйшитѣ Нейни Родители пожелавамъ дълъгъ животъ, за да се радватъ дълго на първото си Чедо“.

Негово Величество Царѣтъ отговори на поздравитѣ и благопожеланията съ следнитѣ думи:

„Ваше Високопреосвещенство, Господа,

Благодаря Ви отъ сърдце за скѣпитѣ чувства и думи, които ми изказахте въ този радостенъ за всички ни день — кръщението на дъщеря Ми.

Много се радвамъ, че днесъ съ кръщението на първородната Ми дъщеря се закрепва все повече единението между всички ни. Нека този символъ ни сплоти още по-силно около народната ни Църква, на която дължимъ въ миналото свободата си, чрезъ която само ще я запазимъ и въ бждещето и съ чиято благословия ще изградимъ величието на България“.

Деньтъ 15 януарий ще остане паметенъ въ най-новата ни история. Това бѣ единъ милъ празникъ не само за Царския дворъ. Той е дваждъ по-милъ и радостенъ за св. Българска Православна Църква и българския народъ. Неговото голѣмо историческо значение е изтъкнато и подчертано въ кжситѣ, но силни, речи на г. министръ-председателя, г. председателя на Народното събрание, Високопреосвещени Стефана и Н. В. Царя.

Българската Православна Църква и цѣлокупниятъ български народъ напълно се присъединяватъ къмъ радостта на Височайшитѣ Родители и вседушевно и отъ все сърдце пожелава на младата княгиня Мария Луиза здраве, щастие и дълъгъ животъ за утеха и радостъ на Отечеството и нейнитѣ Родители.

*

Н. В. Преосвещенство митрополитъ Стефанъ е издалъ на младата княгиня, въ единъ екземпляръ, написано на пергаментна книга, следното кръщелно свидетелство:

„Българска Екзархия

Свидетелство за Свето Кръщение

№ 1

Въ петнадесетия день на януарий месецъ отъ хилядо деветстотинъ тридесетъ и трета година роди се въ Дворецъ София, Софийска епархия, отъ родители: Борисъ III, Царъ на българитѣ, и законната му съпруга Иоанна, Царица на българитѣ, отроче отъ женски полъ, което се кръсти отъ долуподписания Софийски митрополитъ Стефанъ въ дворцовия параклисъ „св. св. апостоли Петъръ и Павелъ“ въ София и се именува въ светото кръщение Мария-Луиза, княгиня Българска, и възприе отъ свещената купель отъ Ал. П. Малиновъ, председателъ на XXIII обикновено Народно събрание.

За увѣрение се дава настоящето свидетелство. София, 15 януарий 1933 год.

Софийски митрополитъ Стефанъ“.

Болшевишката педагогика.

Главният обект на болшевишкото образование и възпитание сж работническитъ маси. „Съветската държава си постави задачата да даде възможност на работниците и на най-беднитъ селяни да получатъ едно пълно всестранно и безплатно образование“. — Тъй гласи точка 17 на едно решение, взето на V-ия конгресъ на съветитъ въ 1918 г. За да изпълни тази своя задача, съветското правителство унищожи съ декретъ всички дореволюционни училища, нисши, срѣдни и висши, като ги превърна въ едно „единно работническо училище“ съ единъ петгодишенъ и единъ четиригодишенъ курсъ. Целта на това училище бѣ да създаде единъ всестранно образованъ „интеграленъ“ човѣкъ—комунистъ. Всички деца, следъ завършването на такова едно училище, трѣбваше да знаятъ вече най-голѣмитъ ценности на науката.

За да се сжсатъ всѣкакви връзки съ по-раншното училище, бѣ унищоженъ цѣлиятъ по-раншенъ редъ, училищната дисциплина, религиозното преподаване, бѣха създадени *революционни ученически клубове* и т. н. Училището, на кратко казано, се превърна въ една школа на комунизма. „Ние имаме нужда не, просто, отъ училища, а отъ *училища на комунизма*“, заявява единъ виденъ комунистъ въ „Вестник просвещенія“ отъ м. априль 1929 год., стр. 9. Въ тѣзи нѣколко думи е изразена сжщността на цѣлата съветска образователна система.

Университетското образование бѣ измѣстено на заденъ планъ, понеже се смѣташе, че то не съответствува на марксизма. Новосъздаденитъ „научни институти за изследване“, които трѣбваше да замѣнятъ висшитъ училища, бѣха пригодени, по-скоро, къмъ политическитъ цели на диктатурата.

Животътъ, обаче, се оказа по-силенъ отъ комунистическитъ фантазии. „Единното училище“ едва просъществува до 1923 г. На 18 дек 1923 г. последва новъ декретъ върху „единното работническо училище“, който тѣй видоизмѣняше това училище, че то, въ сравнение съ миналото, запазваше само своето название. Това училище бѣ раздѣлено на две групи, при което, следването въ втората група преставаше да бже задължително, както това бѣ по-рано. А съ въвеждането на четиригодишния, седемгодишенъ и деветгодишенъ училищенъ курсъ, фактически бѣ възстановена по-раншната система на основно училище, прогимназия и гимназия.

Вратитъ на съветското училище сж отворени, преди всичко, за синоветъ на пролетариата, понеже теоретически се смята, че тѣ сж най-способнитъ измежду хората. Но фактически пролетарскиятъ произходъ съвсемъ не е гаранция за способностъ, затова резултатитъ въ всички съветски училища сж мършави и затова съветското правителство предпочита да си изписва специалисти отъ буржоазнигъ страни.

Въ съветското училище владѣ единъ духъ на експериментиране. Нито въ една областъ отъ държавния животъ не се изисква толкова системностъ и последователностъ, както въ народното образование. Никжде не коштуватъ тѣй сжпо фантастичнитъ планове и смѣлитъ експерименти, както въ тази областъ, понеже тѣ могатъ да изпортятъ цѣла една генерация подрастващи младежи. Но отъ

тия елементарни истини комуниститъ съвсемъ не се трогватъ.

И, все пакъ, въ всички свои експерименти болшевицитъ не дадоха нѣщо ново, оригинално. Всичко бѣ заимствувано. Декретътъ за „единното училище“, напр., не бѣ творческо постижение на комуниститъ, а единъ обикновенъ плагиатъ на най-радикалнитъ пунктове отъ различнитъ буржоазни педагогически програми.

Като оригинално болшевишко изобретение въ областта на педагогиката бѣ обявена методата на комплекситъ. Тя бѣ възторжено приветствувана отъ съветската преса като най-велико комунистическо творение въ тая областъ. Тази метода трѣбваше да възпита „съзнателни борци за идеала на комунизма“, т. е. и тя трѣбваше да послужи като единъ инструментъ за насаждане на комунистически схващания у детето. Но що, собственно, представлява отъ себе си тази „метода на комплекситъ“? — „Метода на комплекситъ“ значи, въ всѣко преподаване да се даватъ разнобразни знания и, най-важното, да се вмѣква по нѣкоя комунистическа „истина“. Примѣръ: на децата предстои да се предадатъ нѣкои знания за „краставицата“. Комплекса е значи: „Краставицитъ“. ¹⁾ — Краставицитъ сж единъ плодъ отъ зеленчуковитъ градини. Тѣ биватъ садени.—Поетътъ Пушкинъ обичаше много кисели краставици. — Пушкинъ бѣ по произходъ (отъ къмъ майка) ориенталець, негъръ. — Негритъ живѣятъ въ Африка. — Ние имаме сжщо страна, въ която живѣемъ; тя се казва: Кавказъ. — Въ Кавказъ е живѣлъ дълго време другъ единъ руски поетъ Лермонтовъ. — Той е написалъ „Демонъ“. — Демонътъ е измисленъ духъ на тъмнината въ противовѣсъ на измисления духъ на свѣтлината: Христосъ. — Антирелигиозна пропаганда. — Край.

Това е то болшевишката „комплексна метода“ на преподаване! Разбира се, това, въ сжщностъ, не е нищо друго, освенъ единъ педагогически мишъмашъ, който скоро бѣ изоставенъ отъ болшевицитъ, поради неговата явна педагогическа нелепостъ.

Въ своята най-нова училищна политика съветската власть се отказва вече отъ каквито и да било педагогически новости, били тѣ „комплексни методи“ или „методъ на проекти“, (последниятъ бѣ провъзгласенъ отъ Крупская следъ крушението на „комплекситъ“). Училището става едно явно орждие на „класовата борба“ и нищо повече. „И колкото повече тази борба взема характеръ на воененъ походъ, казва видниятъ руски педагогъ С. Гесенъ²⁾, толкова повече избледнява маската на педагогическа радикализъмъ, и толкова повече изпква Молоха на червения милитаризъмъ, въ чието горещо дихание се изпаряватъ последнитъ остатъци отъ онова, което би могло да се нарече още образователенъ идеалъ“.

Б. п. Стоименовъ.

¹⁾ Този прим. вземаме отъ кн. на *Prof. Dr Walter Heim. Die Kollektiverziehung Eckart—Verlag. Berlin—Steglitz. 1931. S. 73.*

²⁾ Гл. С. Гесенъ. Пятилѣтка и школьня политика совѣтской власти. Сп. „Новый градъ“. 1931 г. Стр. 76.

За комунистическата опасностъ.

Въ последно време по въпроса за комунистическата опасностъ се заведе интересенъ споръ между двама компетентни познавачи на комунистическото движение въ чужбина и България—директора на в. „Зора“ г. Д. Крапчевъ и познатия общественикъ г. Ив. Харизановъ.

Земайки поводъ отъ внесения въ Народното събрание законопроектъ за амнистията, който отъ една седмица е вече законъ, г. Крапчевъ въ статията си „Размишления по поводъ амнистията“ излъже съ мнение, амнистията да засъгне не само земледѣлскитѣ емигранти въ Сърбия, но и комунистическитѣ такива въ Русия, понеже — казва г. Крапчевъ — за насъ опасността отъ северъ е намалѣла значително, а тая отъ западъ е още голѣма и, следователно, ако се дава амнистия на ония, които сж били въ услуга на сѣрбитѣ, ще бжде несправедливо да се оставятъ въ изгнаничество другитѣ, които сж били въ услуга на Русия. Комунизъмътъ е къмъ залѣзъ—говори г. К. — понеже планътъ за колективизацията се провали напълно, и, ако се амнистиратъ забѣгналиятъ въ Русия български емигранти, между които има добри българи, тѣзи последнитѣ, следъ като се завърнатъ въ България, ще налѣятъ студена вода върху разгорещенитѣ глави на нашитѣ комунисти и ще ги отклонятъ отъ пакостния пжтъ на революцията, знаейки отъ опитъ, че болшевишкиятъ комунизъмъ въ Русия е въ упадѣкъ и пълно отстѣпление. Г-нъ Крапчевъ намира още, че комунизъмътъ у насъ, макаръ и твърде самонадеянъ и буенъ, въ случай, че премине къмъ по-голѣма активностъ, държавата ще се справи лесно съ него и то само съ полицейски мѣрки, тогава когато сжщитѣ мѣрки едва ли ще отстранятъ опасността отъ Западъ.

На тия сжждения на г-нъ Крапчевъ отговори г-нъ Ив. Харизановъ, който намира, че оптимизъмътъ на първия по отношение на комунистическата опасностъ е неоправданъ отъ фактитѣ, които ни дава нашата действителностъ. Той намира, че опасността отъ комунизма у насъ тъмно сега е най-голѣма, защото комунистическата партия е приключила вече своята пълна реорганизация, съгласно резолюцията на Коминтерна по българския въпросъ отъ 30 августъ 1931 г., която гласи:

1. Форсирана активизация на комунистическата партия;
2. ликвидация съ тѣзняшкитѣ преживѣлици, съ единния фронтъ и разложение на Земледѣлския съюзъ;
3. проникване въ казармитѣ;
4. въ националь-революционнитѣ движения и
5. проникване въ командуващитѣ предприятия за осигуряване тактически и стратегически позиции при революцията.

Следъ като е приключила своята реорганизация, комунистическата партия, споредъ г. Харизанова, сега може да премине къмъ „форсирана активизация, за каквато имало вече указание въ последнитѣ резолюции на централния комитетъ на тая партия, заловени недавна отъ полицията.

Заклучението на г. Харизанова е, че комунистическата партия у насъ се превръща вече отъ апаратъ за агитация и пропаганда въ апаратъ за революционна акция, провеждането на която може да бжде подпомогнато отъ „страшната болшевиизация, която залива нашето село“.

Въ спора се намѣси и първиятъ официозъ в-кт „Знаме“, който се приближава до констатацията на г-на

Харизанова, като твърди, че „нашитѣ комунисти сж въ пристѣпъ и че засилватъ своята дейностъ“.

Спорътъ, изглежда, още не е приключенъ. Ще се повдигнатъ, може би, редица въпроси, които живо засѣгатъ нашето политическо развитие и които, не се съмняваме, ще бждатъ умѣло разяснени. Но основниятъ въпросъ на спора, който най-много ни интересува отъ народностно гледище, е поставенъ на разглеждане, и становищата по него сж ясно очертани, затуй мислимъ, че можемъ да кажемъ и ние нѣколко думи, безъ да претендираме, че ще отговоримъ изчерпателно.

Въпросътъ за комунистическата опасностъ въ България отдавна е сложенъ на обсъждане въ колонитѣ на вестницитѣ. Както църковниятъ, тѣя и цѣлиятъ родолюбивъ печатъ отдавна смѣта, че има редица условия, създадени, било поради нехайство и слабъ интересъ на властници, било поради неизбѣжни стопански и финансови затруднения, които благоприятствуватъ за постоянното засилване на комунизма. Родолюбивитѣ организации въ своитѣ последни конгреси сжщо установиха по безспоренъ начинъ реалната опасностъ отъ комунизма и препоръчаха редица мѣрки за борба противъ нея. Така щото сега всички здравомислящи люде, които не си затварятъ очитѣ предъ действителността, знаятъ, че комунизъмътъ у насъ е проникналъ почти навсѣкжде и върши съ успѣхъ своето разрушително дѣло.

Наистина, въ Съветска Русия комунизъмътъ е въ отстѣпление: планътъ за колективизацията, както казва г. Крапчевъ, се провали; пропадна, както писа в. „Слово“ отъ 12 т. м., и просвѣтната и културна паяилетка. Ще дойде денътъ и на безбожническата паяилетка, която тоже неминуемо ще се провали, защото рускиятъ народъ и при отчаянитѣ преследвания и кръвопролития, на които бѣ подложенъ самъ той и неговото духовенство, даде редица доказателства, че безъ религия той не може да живѣе. Но ще разбератъ ли всичко това нашитѣ заслѣпени и фанатизирани комунисти, за да направятъ отбой въ своя буенъ устремъ къмъ революция? Г-нъ Крапчевъ е много логиченъ, когато твърди, че, ако се завърнатъ отъ Русия нѣкои български емигранти и поразправятъ на нашитѣ комунисти за действителното положение на залѣзващия тамъ болшевишки комунизъмъ, нашитѣ комунисти ще налѣятъ въ виното вода и ще се сепнатъ. Но има известни психологически причини, които ни убеждаватъ, че очакванията на г. К. мжчно ще се осъществятъ.

Преди всичко, нѣма никаква гаранция, че като се завърне въ България изпитаниятъ въ миналото като добъръ българинъ г. Т. Лукановъ или който и да е български комунистъ, следъ като е живѣлъ толкова години въ Русия при най-добри условия за себе си, ще измѣни на своята комунистическа идеология и ще даде на нашитѣ комунисти освѣтления въ ущрѣбъ на руския болшевиизъмъ, на който нашитѣ се кланятъ като на идолъ.

Второ. Известно е, че нашата комунистическа партия се управлява отъ централенъ комитетъ, назначаванъ или утвърждаванъ отъ Коминтерна. Този комитетъ, който получава издрѣжка за себе и субсидии за партията отъ Русия, действува като слѣпо орждие на Коминтерна и изпълнява безпрекословно неговитѣ нареждания, колкото неумѣтни и рисковани да сж тѣ. Слѣпо подчинение на нарежданията на Коминтерна е внушено и на комунистическитѣ маси въ България. Така че никакви други авторитети не могатъ да даватъ освѣтления и да опредѣлятъ „акциитѣ“ на българскитѣ комунисти, освенъ Ц. К. и Коминтерна. Ето защо, много е съмнително при

тѣзи психологически данни да се упражни каквото и да е въздействие върху нашитѣ комунисти отъ страна, ако ще би, на най-добре осветомени лица относно истинското състояние на руския болшевиѣзмъ. Логиката понѣкога не може да се съгласува съ грубата действителност, особено когато имаме работа съ болезнени явления, какъвто е случая съ комунизма.

Следователно, опасността за България отъ комунизма е действителна и трудно отстранима дори ако би се дала ограничена амнистия на комуниститѣ българи — емигранти въ Русия. Една амнистия, която е християнско дѣло и срещу която ние не бихме имали нищо противъ, има смисълъ и е полезна само при наличността на известни морални данни въ ония, които тя застъпва, а тамъ, където, съ огледъ на крайната целъ, се тъпчи и моралъ, и човѣщина, и законъ, амнистията едва ли би дала очакванитѣ резултати.

Но, като говоримъ за болшевишката опасност, ние, българитѣ, не бива да си затваряме очитѣ и предъ другата опасност, която ни дебне отъ западъ. И оттамъ се сипятъ купища злато въ България, за да се разклашатъ нейнитѣ основи и да се доведе тя до положение на лесно уязвима плячка на чужди апетити. За подхранване на тѣзи апетити и за подготвяне условията, при които плячката би могла съ сигурностъ да се овладѣе, работятъ у насъ много хора и срѣди и то съ завидна енергия. Затуй и следъ като се даде широка амнистия на емигрантитѣ отъ западъ, бдителността не бива да отслабва.

България е предъ опасностъ и отъ северъ и отъ западъ. Нейнитѣ врагове работятъ безъ спиръ и съ голѣмо усърдие, като не се спиратъ предъ нищо, за да постигнагъ предначертаната целъ, а материалнитѣ ѝ сили сж твърде оскъдни, за да разчита тя само на тѣхъ при положението на самоотбрана, въ което се намира. Ето защо, управници, духовенство, интелигенция, запасно воинство и изобицо всички изпитани родолюбци трѣбва да работятъ усилено, за да не изпуснатъ другото най-сигурно срѣдство за борба — духътъ, здравиятъ народностенъ и църковенъ духъ. Този именно духъ трѣбва да се насажда и затвърдява чрезъ неуморна денонощна дейностъ отъ страна на всички здрави сили, защото срещу него и за неговото окончателно сломяване сж насочени стрелитѣ на враговетѣ и отъ северъ и отъ западъ.

В. К.

Рождественска противорелигиозна пропаганда въ СССР.

Гладътъ и сиромашията бушуватъ въ необятната руска земя. Милиони гладни, одрипавели и изтощени хора скитатъ по градове и села да дирятъ спасение отъ нечуваната напасть.

Лишенъ отъ възможността да задоволи най-необходимитѣ материални нужди на живота, народътъ въ СССР, е възпрепятствуванъ да удовлетвори и духовнитѣ си нужди. Мистичниятъ и религиозенъ руски народъ е разбитъ и обезвѣренъ.

Материално разоренъ, душевно разбитъ, отчаянъ и обезвѣренъ, рускиятъ народъ се намира въ безпъжтица, понеже е лишенъ и отъ ония духовни опори — *религията и църквата*, които въ дни на бедствия и народни страдания винаги сж спаса-

вали нарушеното душевно равновесие и запазвали народъ и държава отъ загинване.

Давайки предимство на материята предъ духа, творителитѣ на Съветска Русия убиватъ систематически невидимото въ човѣка, за да направятъ самия човѣкъ бездушна маса, пригодена да ѝ се даде всѣкаква форма.

Подложенъ на нечовѣшка пресия и противорелигиозна пропаганда, както презъ миналитѣ години, така и презъ настоящага година — народътъ въ СССР, бѣ възпрепятствуванъ да се отдаде на традиционната душевна отмора презъ днитѣ на Рождество Христово.

Съгласно изготвения заблаговременно планъ, *противорождественската* религиозна пропаганда въ СССР, трѣбваше да се изпълни въ продължение на 15 дена.

Въ течение на тия 15 дена се води една системна противорелигиозна борба, която презъ настоящата година, по тактически съображения, бѣ предимно устна, афишна, картинна, по радиото и др. п.

Въ лекционната "зала" въ Ермитажа въ Москва сж четени реферати на теми:

- а) „Древно-източнитѣ култове и стражението имъ въ християнството“;
- б) „Религия и класи на изтокъ“;
- в) „Религията и античнитѣ общества (Гърция и Римъ)“ и др. п.

Централниятъ съветъ на съюза на безбожниците изпрати навсѣкъде въ провинцията специални бригади отъ агитатори, придружени съ кукленъ театъръ, противорелигиозни подвижни изложби и др. п. за научна пропаганда.

Централниятъ комитетъ на текстилнитѣ и памучни трѣстове сжщо изпрати на много мѣста въ СССР, антирелигиозни бригади за провеждане противорождественската пропаганда. Тия бригади сж изратени въ западнитѣ области, по долното течение на Волга, Азербейджанъ, Армения и др. райони.

Днитѣ на Рождество Христово бѣха обявени за работни.

Петилѣтката въ СССР, е провалена. Борбата съ селянитѣ е въ разгара си. — Сталинизмътъ е въ отстъпление, има вече признаци на създаване грѣшкитѣ, сторени отъ шепата авантюристи, които бѣха си задали за целъ да направятъ отъ Русия — „земенъ рай“.....

Провалата на петилѣтката безспорно ще укаже влияние и върху успѣха на противорелигиозната борба.

Здравиятъ усетъ и религиозното чувство на руския народъ ще надделѣятъ и много скоро ще се сбжднатъ пророческитѣ думи на преподобни *Серафимъ Саровски*:

„Сто години следъ смъртта ми Русия ще започне да се очисти отъ болестта и ще се извърши пълното ѝ възкресяване, ще стане велико тържество за православieto“¹⁾.

Григоръ Преславски.

1) Сто години отъ смъртта на преподобни Серафимъ Саровски се навършиха на 15 януарий 1933 година.

Бележки и отзиви.

Народътъ ликува. Въ мрачните дни на всеобщо униние и въ трудните моменти на лишения и страдания, когато ние мълчаливо и съ стоеческо търпение носимъ тежкото бреме на двойната криза — духовна и материална, Провидението прояви своята милостъ, пръсна тъмните облаци надъ българския небосклонъ и ни изпрати свѣтълъ лжчъ, който да блѣсне и затопли измъчената душа на българския народъ. Ние си имаме вече княгиня, и това се схваща отъ всички като предзнаменование за по-добри и по-честити дни за България. Въ единъ мигъ народътъ забрави ядове и скърби, понесе се въ вихъра на буйната радостъ и направи да свѣтне въ душата му скритото кжтче, въ което сж приютени неговитѣ възвишени, чисти и нѣжни чувства къмъ царското семейство. Мила и трогателна картина бѣше да наблюдава човѣкъ сияещитѣ лица на мъже и жени, стари и млади, учени и прости, които на 13 и 14 т. м. пълнѣха двореца, черквитѣ и улицитѣ и се поздравляваха непринудено съ радостното събитие за династията и народа. Сжщитѣ чувства на дълбока обичъ къмъ царското семейство, както писаха вестницитѣ, били проявени навѣкъжде и въ провинцията, кждето по села и градове народътъ масово се е стичаль въ черквитѣ, за да присжтствува на молебното пѣние за здравето на царската Двойка, споредъ както бѣ разпоредено отъ Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ.

Спонтанниятъ изразъ на дълбока радостъ по случай раждането на първата българска княгиня, е явенъ белегъ, че народътъ ни, въпрѣки всички незгоди и лишения, пази въ кришницитѣ на своята душа високи добродетели, които би трѣбвало да ободрятъ и най-голѣмитѣ песимисти. Народъ, който съзнателно и съ обичъ е привързанъ къмъ Короната, не може да загине. Това трѣбва да знаятъ всички, — и враговетѣ на България.

Така трѣбва. Окржжниятъ читалищенъ съюзъ въ Враца, обединяващъ здравата интелигенция отъ окржга, развива похвална културно-просвѣтна дейность въ цѣлия окржгъ, особено по селата. Това узнаваме отъ една дописка до в. „Миръ“, бр. 9755, въ която се даватъ частични сведения за апостолството на хората, съставляващи така нареченитѣ читалищни бригади въ тоя край. Съ самоотвержение и голѣма любовъ къмъ високоблагородното дѣло, въ служба на което сж се посветили, тѣзи бригади презъ седмица-две предприемали обиколки изъ селата на даденъ районъ, и опредѣлени лектори въ разни села и въ едно и сжщо време държали сказки, които сж бивали масово посещавани. Въ своитѣ сказки лекторитѣ не обичали да занимаватъ селянитѣ съ политика, която вече на всички се е втръснала, нито пъкъ съ долно партизанство, което само пакости на народа, а говорили искрено, отъ сърдце за всичко, което е дългъ на човѣка и гражданина, за лошото и хубавото у насъ, за семейството, за училището, за поминъка, за държавата, за длъжноститѣ на гражданитѣ къмъ нея и пр. Резултатитѣ били отлични: селянитѣ говорили, че за първи пжтъ чували такива искреки и правдиви думи, че на душиитѣ имъ просвѣтнало и че тѣ сж се почувствували окридени съ вѣра за по-добри дни. Дейцитѣ на съюза, подтиквани отъ високъ идеализъмъ, успѣли въ всички градове и селища, кждето има читалища, да привлекатъ младежъта, да я обединятъ въ името на утрешна, просвѣтена и честна България и да я тикнатъ къмъ духовенъ възходъ.

Ето дейность, която може да бжде заслужено похвалена и посочена за примѣръ на мнозина. Тази полезна дейность трѣбва да бжде подета на

всѣкжде и отъ всички по-будни и добри българи. За нейния успѣхъ не се искатъ нито изключителни дарования, нито обширни познания, ниго пъкъ нѣкакъвъ префиненъ риторизъмъ. Потрѣбно е само решимостъ за работа, любовъ къмъ родина и народъ, човѣщина, добѣръ примѣръ и искрено желание да се спаси България отъ духовенъ и материаленъ банкрутъ.

Дано хубавиятъ примѣръ на врачани не остане безъ подражатели!

Законопроектъ за ограничение престжпленията. Отъ войнитѣ насамъ, престжпността въ България се засили твърде много. Нѣма престжпление, нѣма порокъ който да е чуждъ на нашитѣ обществени сръди и който да не се проявява външно. Ежегоднитѣ статистики, изработвани въ Дирекцията на полицията и други учреждения, ни изправятъ предъ една отвратителна и тжжна картина на потресващи душата престжпни прояви. Особено силно впечатление правятъ многобройнитѣ убийства, самоубийства и наранявания, които всѣки дечъ и масово се вършатъ по градове и селища и то често при нищожни поводи. Най-печалното, обаче, е тога, че презъ последнитѣ години зачестиха твърде много и убийствата между близки роднини: бащи, синове, майки, дѣщери.

Страшна епидемия, за туряне край на която трѣбваше да се помисли по-отдавна, защото произшествията отъ подобенъ родъ не само ни излагатъ като културенъ народъ, но угнетяватъ силно духа, парализиратъ волята и възпиратъ охотата за всѣкакъвъ устремъ къмъ възходъ. Макаръ и доста късно, но правителството най-после се е сетило да изработи законопроектъ за ограничение престжпленията противъ личната и обществена безопасность. За хората, които сж изработили законопроекта, не е било тайна, че главното условие, което благоприятствува вършенето на убийства, е свободната продажба на оржжие. Предвидени сж по-голѣма контрола и много строги санкции за лицата, които носятъ оржжие безъ разрешение Съгласно законопроекта, даже и военнитѣ лица ще бждатъ снабдени съ удостовѣрения за право на носене оржжие, а всички намиращи се въ частни лица огнестрелни оржжия подлежатъ на изземване подъ страхъ на тежки наказания въ случай на укриване.

Мѣрквата, макаръ и позакъснѣла, е належаша. Та се одобрява отъ печата. Дано се тури край на посегателствата върху личната и обществена безопасность, та селяни и граждани да си възстановятъ нарушеното спокойствие и да заживѣятъ въ миръ и любовъ.

Заслуженъ упрѣкъ. Нашата интелигенция е зле атакувана въ печатъ и обществени сръди, задето бѣга отъ селото, привличана отъ съблазнитѣ на града, който може да даде всички удоволствия и развлечения, за които младежътъ копнѣе. Въ повечето случаи тога бѣгство отъ селото се върши отъ ония интелигенти, които сж вкусили отъ „прелеститѣ“ на града презъ време на своето следване — било въ гимназията, било въ университета. И понеже градоветѣ сж преситени отъ свѣрхинтелигенция, обикновено нѣщо е — бѣгълцитѣ отъ селата да стоятъ дълго време безъ работа или пъкъ да се настанятъ на каква и да е работа, като влачатъ едно жалко съществуване.

Упрѣкитѣ, правенъ на тѣзи интелигенти, е напълно умѣстенъ, защото градътъ не се нуждае отъ тѣхъ, а въ селото тѣхнитѣ знания и дейность биха били много полезни както за самитѣ тѣхъ, така и за селенитѣ. Какво благодатно поле биха намѣрили тѣ въ селото и колко много сж обектитѣ, къмъ които би могла да се насочи тѣхната енергия?

Но не. Градътъ е по-привлекателенъ. Много сж прелеститѣ въ него. Тукъ може да се живѣе по-добре, макаръ и при оскъдни сръдства. Така разсждаватъ бѣгълцитѣ отъ селото.

Обаче, не минава много време, когато мизерията и съблазнитѣ ще окажатъ своето въздействие. Не намирайки изходъ отъ положението, въ което сж попаднали, тѣзи интеллигенти, като наказани отъ Провидението слѣпци, втурватъ се въ партийнитѣ клубове и затъватъ въ блатото на партизанщината и отрицателнитѣ вѣяния. Така отъ елементъ на положително творчество тѣ се превръщатъ въ рушители, които подкопаватъ основитѣ на собственото си отечество.

Умнитѣ хора не пропускатъ случай да дадатъ полезни съвети на она я интеллигенция, която безъ нужда бѣга отъ село. Тя е длѣжна да ги послуша, защото всѣки си е на мѣстото тамъ, кждето хората иматъ нужда отъ него, а не кждето никой не го иска.

Седмиченъ прегледъ на събитията.

Народното събрание преустанови заседанията си до 22 т. м., за да може да се попълни кабинетътъ и се приготвятъ важнитѣ законопроекти и бюджетпроекти.

Конгресътъ на Македон. братства ще стане въ Горна-Джумая на 12—14 февруарий.

Бъл. цен. кооп. банка ще облекчи занаятчитѣ съ намаление на лихвата и съ продължение срока за плащане дълговетѣ имъ.

Ще бжде намаленъ сконтовиятъ процентъ на Б. н. банка на 6 до 7%.

Съюзътъ на запазнитѣ офицери поднесе изложение на министъръ-председателя г. Мушановъ върху положе: ето на страната.

Ромънскиятъ кабинетъ подаде оставка. Образова се ново правителство подъ шефството на Вайда Воеводъ, пакъ отъ царанисти, безъ Михалаке.

Югославянското правителство води едновременно преговори съ Ромъния за уреждане съ ромънското правителство спорнитѣ въпроси и съ Франция за уреждане дълговетѣ си. Отношенията съ Италия продължаватъ да сж влошени; продължаватъ и инциденти.

Гръцкото правителство Цалдарисъ е въ оставка, поради блямъ въ парламента. Правятъ се опити за общопартиенъ кабинетъ подъ шефството на Вензелосъ. Смѣта се, че Народното събрание ще бжде разтурено.

Въ Франция се обсъждатъ въпроситѣ около бюджета. Предстои за обсъждане бждещата политика съ Италия по доклада на Беранже. Франция ще даде независимостъ на Сирия. Сключи се спогодба съ България за компенсационни търговски сдѣлки. Френскитѣ чиновници сж възбудени отъ намаленията на заплатитѣ и готвятъ акция.

Англия води преговори съ 18 държави за уреждане търговскитѣ сношения.

Въ Америка продължаватъ да обсъждатъ въпроса за военнитѣ дългове, за вдигане сухия режимъ и китайско-японскитѣ спорове. Френскиятъ печатъ е сръдитъ на Амарика по дълговетѣ.

Въ Германия кабинетътъ ще бжде попълненъ. Партията на Хитлеръ продължава да се разкъсва. Предполага се да се разтури отново райхстага. Отпразднува се 68-годишнина на империята.

Въ Белгия се води силна борба отъ социалисти и комунисти противъ данъчната система на правителството.

Въ Женева заседава съветътъ на ОН. Докладвана е финансовото положение на България. Ще се разискватъ, вѣроятно, въ специалната комисия въпроситѣ по изглаждане спороветѣ Китай—Япония. Английскиятъ делегатъ Саймондъ е решителенъ да се тури край на тия отношения. Заседава и Международното бюро на труда. Разисква за намаление безработицата въ свѣта и намаление на седмичната работа на 40 часа.

I. У насъ.

Размѣнени телеграми. По случай раждането и кръщението на княгиня Мария-Луиза, между Негово Величество Царя и Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ сж били размѣнени следнитѣ телеграми:

Видинъ.

Негово Високопреосвещенство св. Видинския митрополитъ г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ.

Светителскитѣ благопожелания и отечески поздравления, които Ваше Високопреосвещенство Ми отправихте отъ името на Св. Синодъ и отъ свое име по случай кръщението на първородната Ми дъщеря Княгиня Мария Луиза, дълбоко Ме трогнаха. Моля Ваше Високопреосвещенство да приемете и предадете на Високопреосвещенитѣ митрополити, членове на Св. Синодъ, Моята задушерна признателность и благодарность.

Царьтъ.

*

София—Двореца.
Негово Величество Борисъ III,
Царь на Българиятъ.

Нашиятъ възлюбленъ братъ Високопреосвещеный Софийски митрополитъ Стефанъ ни съобщи за извършеното св. Таинство Кръщение на първородната Ви дъщеря, княгиня Мария Луиза. По тоя случай, душевно възрадовани, бърземе отъ името на Св. Синодъ и отъ наше име да поднесемъ на Ваше Величество и на Нейно Величество Царицата най-сърдечни отечески поздравления. Милата малка Княгиня носи за Църквата и народа една безмѣрна радостъ, защото възкръсва името на приснопаметната Ви августѣйша Майка, високоблагородната княгиня Мария Луиза, която тѣй беззаветно бѣше възлюбена отъ българския народъ. Цѣлата тая любовъ отъ сега минава върху нейната внучка, Вашата първородна дъщеря.

Вседушевно молиствуваме, штоо върху Ваше Величество да почива согобу благословение Божие и заради казанитѣ отъ Васъ — при светото таинство—толкова хубави, истински и проникновени думи за мисията на родната ни Църква. Подъ топлосърдечнитѣ молитвени благословии нека расте и крепне въ пълна жизнерадостъ милата малка българска княгиня Мария Луиза и да създаде щастие за общата наша скъпа Родина — България.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:
Видинския Неофитъ.

*
София — Двореца.
Негово Величество Борисъ III,
Царь на Българитѣ.

Узнахме и оповестихме на Епархийскитѣ началства, че Всеблагиятъ Богъ благослови любимото българско Царско семейство съ първородна дъщеря. По тоя щастливъ случай отъ името на Св. Синодъ и отъ наше име поднасяме на Ваше Величество и Нейно Величество Царицата най-сърдечни честитки и отечески благословии. Купно съ цѣлата родна Църква, съ една уста и съ едно сърдце молитвуваме, щото Всеблагиятъ, въ благодать и крепко здраве, да опази Царя на Българитѣ, Нейно Величество Царицата и новородената Княгиня, която да израстне за радостъ на Царското семейство и на българския народъ.

Намѣстникъ—Председателъ на Св. Синодъ:
† Видинский Неофитъ.

Богоявленскиятъ водосветъ. Въ четвъртъкъ, на 19 т. м., Негово Високопреосвещенство св. Софийскитѣ митрополитъ г. Стефанъ отслужи божествената литургия въ храма-памятникъ „св. Александъръ Невски“. Следъ това се образува църковна процесия, начело съ Негово Високопреосвещенство, която се отправи за площада „Александъръ I“, дето въ 11 часа бѣ извършенъ тържествено традиционниятъ Богоявленски водосветъ отъ Високопреосвещени Стефана, въ съслужение съ Тѣхни Високи Преподобия архимандрититѣ Иосифъ и Кирилъ и многобройно духовенство. Присѣтствуваха Негово Величество Царьтъ, Нейно Кралско Величество италянката Кралица Елена, „Тѣхни Царски Височества княгиня Евдокия и князь Кирилъ, г. г. министритѣ, начело съ министъръ председателя г. Н. Мушановъ, бюрото на Народното събрание, бивши министри, народни представители, офицеритѣ, висши чиновници, официални лица, войскови части и многохиляденъ народъ. Потопянето на кръста бѣ съпроводено съ 21 топовни салюти, следъ което Негово Високопреосвещенство поръси официалнитѣ лица, народа и войската. Произведе се парадъ, командуванъ отъ г. генералъ Здр. Георгиевъ и приеманъ отъ Негово Величество Царя.

Преди да се построятъ войскитѣ за церемониалния маршъ, г. генералъ Георгиевъ изкомандува: „За Нейно Величество италянката Кралица, за почестъ!“ Войскитѣ взеха за почестъ и грѣмогласно „ура“ се разнесе по площада. Нейно Величество излѣзе малко напредъ и се поклони низко.

Следъ това Негово Високопреосвещенство, придруженъ отъ духовенството и хора, отиде въ Двореца, дето е поръсилъ Нейно Царско Височество княгиня Мария Луиза, салонитѣ, кабинетитѣ и стаитѣ. На духовенството и хора е била сервирана въ Двореца малка закуска.

Пристигане на Н. В. италянката Кралица. На 15 т. м. пристигна въ столицата Нейно Величество италянката Кралица Елена, майка на Н. В. Царица Иоанна. На гарата тя бѣ посрѣщната отъ Н. В. Царя, Н. Ц. В княгиня Евдокия, Н. Ц. В. князь Кирилъ, г. г. министритѣ, начело съ м-ръ-председателя г. Мушановъ, председателя на Народното събрание г. Ал. Малиновъ и др. официални лица. Многохиляденъ народъ взе участие въ посрѣщането като изпълни площадитѣ предъ гарата, Двореца и улицитѣ, презъ които мина Височайшата гостенка.

Благодарностъ. Н. В. Преосвещенство Пловдивскитѣ митрополитъ г. Максимъ благодари сърдечно на всички, които сж го поздравили по случай Рождественскитѣ празници и новата година, като имъ благопожелава щастие и благополучия.

Архиерейски служби. Негово Високопреосве-

щенство св. Старо-Загорскитѣ митрополитъ г. Павелъ на 8 и 9 т. м. — Рождественскитѣ празници — е служилъ архиерейски служби въ гр. Казанлъкъ. Въ време на службата е възвелъ въ протонерейски чинъ Благовѣйния свещеникъ Петъръ Теневъ, служащъ въ гр. Казанлъкъ.

На 11½ часа Негово Високопреосвещенство е посетилъ забавата, устроена отъ мѣстнитѣ ученически православни християнски дружества, където е казалъ високоназидателно и красиво приветствено слово на тема: „Слава во вишнихъ Богу, и на земли миръ, въ челоуѣцѣхъ благоволеніе“.

На 14 и 15 т. м. — Василевъ день—Негово Високопреосвещенство е посетилъ и служилъ въ гр. Нова-Загора, където въ време на службитѣ е рѣкоположилъ за дяконъ и свещеникъ кандидата Хараламби п. Христовъ отъ гр. Нова-Загора. И на двѣтъ служби въ гр. Нова-Загора Високопреосвещениятъ е казалъ предъ множеството християни назидателни слова.

Нови министри. Излѣзе царски указъ, съ който Негово Величество Царьтъ назначава г. д-ръ Ат. Бояджиевъ за министъръ на Народното Просвѣщение и г. Йорданъ Качаковъ за министъръ на Правосъдието.

Новъ Архиерейски намѣстникъ. Негово Високопреосвещенство св. Ст.-Загорскитѣ митрополитъ г. Павелъ е назначилъ отъ 1 януарий т. г., съ благословеніето на Св. Синодъ, за Архиерейски намѣстникъ въ гр. Свиленградъ Негово Всеблаговѣйство протоиерей Игнатий Василевъ.

II. Въ чужбина.

Актиохийската църква. Споредъ една телеграма отъ Бейрутъ, преди нѣколко дни тамъ билъ починалъ бившиятъ лаодикийски митрополитъ Арсений, избранъ преди една година за антиохийски патриархъ. Противъ този изборъ имаше протести отъ страна на онази група, която бѣше избрала за антиохийски патриархъ въ Дамаскъ митрополитъ Александра.

Гръцкитѣ вестници коментиратъ смъртъта на Арсения въ смисълъ, че сега ще може да се очаква омиротворение въ диоцеза на антиохийската църква. Починалиятъ, казватъ тѣзи вестници, не бѣше признатъ отъ другитѣ православни църкви за антиохийски патриархъ. За такъвъ бѣше и е признатъ отъ цариградската църква и отъ всички други православни църкви избраниятъ отъ законната иерархия на тази църква митрополитъ Александъръ. Смъртъта на Арсения единъ видъ автоматически налага на този неприятенъ въпросъ решеніето въ полза на Александра. Той остава единствениятъ патриархъ на антиохийската църква занаяпредъ. Въ диоцеза на антиохийската църква има православни вѣрующии араби. Нѣкога антиохийскитѣ патриаршески престолъ бѣше станалъ прицелна точка на панславистичната пропаганда, която не оставаше неизползувано и църковното поле за целитѣ си. Преди нѣколко десетки години тази пропаганда бѣше успѣла да промѣни грѣцкия до тогава характеръ на антиохийската църква въ арабски, преследвайки по този начинъ целъта да послабячи напълно и самата вселенска патриаршия. Силната руска империя, въ чиято полза работѣше така усилено панславистичната пропаганда, отдавна е вече рухнала, а вселенската патриаршия, която бѣше разтжжена изъ дѣно въ единъ буренъ моментъ на близкия изтокъ, още стои здрава и читава на своето старо седалище, запазвайки своя нѣкогашенъ характеръ.